

Turma lui Dumnezeu: Ezechiel 34,1-16

În Psalmul 80 Asaf vorbește despre Dumnezeu ca Păstor al lui Israel și compară poporul Său cu o turmă. În Psalmul 100 Israel însuși se numește poporul Domnului și „turma pășunii Lui”. Ieremia vorbește despre poporul lui Dumnezeu ca despre „turma cea frumoasă” (Ieremia 13,20). Însă cu toate că Dumnezeu a rămas totdeauna Marele Păstor al lui Israel, El a acordat autoritate păstorilor subordonați, care erau răspunzători să îngrijească de turmă.

În exercitarea acestei responsabilități păstorii au ratat în mod jalnic, și urmarea a fost împrăștierea și distrugerea turmei. În Ezechiel 34 găsim, că acești păstori subordonați sunt aspru condamnați, deoarece au abuzat de încrederea care le-a fost acordată. În primele patru versete sunt trei puncte de acuzare diferite.

În primul rând li se reproșează că ei *au abuzat de poziția lor în detrimentul turmei, ca să se înalțe pe ei înșiși*. „Așa vorbește Stăpânul Domnul: ,Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu pașteți turma.” Ei se pășteau pe ei înșiși, se răs fățau, se îmbrăcau pe ei înșiși și în același timp lăsau turma să piară din lipsă de hrană (versetele 2-3).

În al doilea rând li se reproșează păstorilor că *au neglijat total turma*. Erau oi slabe, dar nu le-au întărit; erau oi bolnave, dar nu le-au vindecat; erau oi rănite, dar ei nu le-au legat rănilor; erau oi împrăștiate, dar ei nu s-au ostenit să le aducă înapoi; erau oi rătăcite, dar nu s-au dus după cele pierdute (versetul 4). S-au preocupat numai cu ei înșiși, au neglijat total binele oilor.

În al treilea rând se reproșează acestor păstori, că ei *au stăpânit „cu asuprire și cu asprime”*. Oile nu numai au fost neglijate, ci ele au fost strâmtorate și apăstate pentru obținerea țelurilor egoiste ale păstorilor.

Dar cu regret eșecul păstorilor lui Israel s-a repetat și la păstoria poporului lui Dumnezeu de astăzi. Căci și în zilele noastre Dumnezeu Își are turma Sa. Când Domnul Isus a mers prin lumea aceasta, El a strâns în jurul Său o ceată de credincioși iudei și i-a scos din staulul oilor iudeilor. La aceștia s-au adăugat mai târziu credincioșii dintre națiuni, și a fost „o turmă și un Păstor”, așa cum Domnul Însuși spune (Ioan 10,16). Domnul Însuși este Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi, și ca Cel înviat dintre morți este și Marele Păstor, care a biruit puterea morții și poate spune: „Nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10,28). Însă Domnul este în afară de aceasta și Mai-marele Păstor, și în această poziție a încredințat supravegherea turmei Sale la păstori subordonați. În cuvântul de despărțire al apostolului Pavel adresat bătrânilor adunării din Efes (Faptele Apostolilor 20,28-35), el adresează un îndemn serios păstorilor subordonați. El îi îndeamnă să ia seama la ei înșiși și la toată turma, peste care Duhul Sfânt i-a pus ca supraveghetori. Cu privire la turmă el le cere trei lucruri, care corespund condamnării întregii a păstorilor lui Israel.

1. În loc să se înalțe pe ei înșiși, li se cere „să păstorească Biserica lui Dumnezeu” (versetul 28).
2. În loc să neglijeze oile, ei trebuie „să vegheze” și „să ajute pe cei slabi” (versetul 31+35).
3. În loc să stăpânească cu asprime și asuprire, ei ar trebui să se gândească că „este mai fericit să dai decât să primești.” (versetul 35)

Și apostolul Petru se adresează păstorilor subordonați cu un îndemn întreit (1 Petru 5,1-4).

1. Li se cere să păstorească turma lui Dumnezeu.
2. Ei trebuie să poarte grijă de turmă, „vegbind asupra ei, nu fiind constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru un câștig rușinos, ci cu dragă inimă.”
3. Ei sunt îndemnați să nu stăpânească peste posesiunile lor. Ei nu trebuie să o exploateze, ci „să se facă exemple turmei”.

Însă acestea sunt, așa cum am văzut, exact lucrurile în care păstorii de odinioară au eșuat așa de mult. În loc să păstorească turma, s-au păstorit pe ei înșiși; în loc să preia supravegherea, au neglijat turma; în loc să fie un exemplu, au stăpânit cu asprime și asuprire. Și așa cum au eșuat păstorii lui Israel, cu regret au eșuat în aceeași măsură și păstorii turmei creștine, având același rezultat. Dacă ne reîntoarcem la Ezechiel 34, vedem că prorocul în versetele 5 și 6 descrie starea tristă a turmei lui Dumnezeu ca rezultat al ratării păstorilor.

Oile sunt împrăștiate, deoarece nu este nici un păstor care să le conducă. Și deoarece sunt împrăștiate ele sunt pradă animalelor de pe câmp. Hărțuite de animalele de pradă, ele rătăcesc „pe toți munții și pe toate dealurile înalte”. În loc de o turmă – o turmă foarte frumoasă – găsim oi împrăștiate, urmărite și rătăcind, fără ca cineva să le caute sau să întrebe de ele. Ce tablou serios și impresionant despre starea poporului lui Dumnezeu din zilele noastre! Urmare eșuării conducătorilor, poporul lui Dumnezeu a fost prigonit și prin aceasta a căzut în mâna dușmanului. Împreună ar fi putut să se împotrivescă pătrunderii dușmanului, dar ca împrăștiați au ajuns ușor să fie pradă oricărui rău; și sub stăpânirea răului înfometează și rătăcesc pe un drum singuratic prin această lume pustie.

După ce Domnul a prezentat starea tristă a oilor, El continuă să rostească sentința asupra păstorilor responsabili: „Iată, sunt împotriva păstorilor. Îmi voi cere înapoi oile din mâinile lor” (versetele 7-10).

Dar dacă Dumnezeu este împotriva păstorilor, El este totuși pentru oi. El spune: „Îmi voi scăpa oile din gura lor, să nu le mai fie hrană.” Și în versetele următoare găsim o descriere minunată, cum Dumnezeu Își păstorește turma. Și cum o face Mai-marele Păstor, tot așa trebuie să facă și păstorii subordonați. Avem astfel în versetele 11-16 exemplul desăvârșit pentru un păstor sincer, fie el în Israel, ori în poporul lui Dumnezeu de astăzi. Vom face bine, dacă vom pune la inimă activitatea înșeptită a Mai-marelui Păstor, prezentată în aceste versete impresionante.

În primul rând Dumnezeu spune: „Iată, Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi căuta.” Ele au fost împrăștiate, și ele au rătăcit, dar ele sunt „oile Mele”, spune Dumnezeu, și „le voi căuta”. Să nu uităm că ele aparțin lui Hristos, indiferent în ce stare se află ele. El Se gândește la ele din veșnicie, și noi putem sta la dispoziția lor numai în timpul scurt al vieții noastre. El a părăsit patria Sa cerească, ca să caute oile Sale, să nu părăsim și noi casele noastre sărmâne și să le căutăm? El a parcurs distanța cea mai mare până la cruce, ca să caute oile Sale, și noi nu mergem nici măcar până la strada alăturată, ca să le căutăm.

În al doilea rând: după ce le-a căutat, El *le îngrijește*. „Mă voi îngriji Eu Însumi de oile Mele și le voi căuta. Cum își îngrijește un păstor turma când este în mijlocul oilor sale împrăștiate”. Oile Sale sunt subiectul grijii Sale duioase. După ce samariteanul milos a găsit pe omul sărman, rănit și i-a legat rănilor, el l-a dus într-o casă de poposire și „a îngrijit de el”. Se pare că Domnul ar fi vrut să spună mulțimii poporului: „Faceți ce am făcut Eu”. Imediat după aceea a venit Marta la Domnul și noi o auzim spunând: „nu Îți pasă”. Ba da, Marta, Lui Îi pasă, așa cum vei vedea îndată, când moartea fratelui tău îți va provoca o tristețe profundă și când El va veni la tine, va merge cu tine și va plânge cu tine. Da, preamărit să-I fie Numele, El Se interesează, dar cât de puțin ne interesăm noi. Am neglijat să luăm rolul mulțimii poporului. Am neglijat să ne ocupăm de turmă. Însă Domnul nu numai Se interesează de ea, ci El o face într-un mod foarte frumos. Nu ca unul, care de departe, de pe o poziție înaltă, dă indicații pentru îngrijirea oilor, ci o face ca un păstor aflat „între oile lui împrăștiate.” Noi vorbim mereu despre Domnul, care este în mijlocul a doi sau trei, care sunt adunați spre Numele Său, și aceasta este un lucru minunat, dar este bine să ne amintim și că Domnul este „printre oile Lui împrăștiate”. Dacă noi le-am alungat, le va părăsi El? Niciodată. Dacă noi le-am împrăștiat, va renunța El la ele? Niciodată. Le va părăsi El, pentru că ele nu merg împreună cu noi? Cu siguranță nu. El nu va renunța niciodată la ele. Sunt ele împrăștiate? El este „între oile Lui împrăștiate.” Uneori vorbim așa fel, ca și cum cei „doi sau trei”, care sunt adunați spre Numele Său, ar fi o grupă de credincioși care stau deoparte de ruina creștinătății, dar să nu uităm că, oricât de minunată ar fi chemarea viitoare a Adunării, Adunarea lui Dumnezeu, Adunarea, căreia noi îi aparținem, este actualmente o Adunare ruinată și împrăștiată, în ceea ce privește prezentarea ei în exterior.

În al treilea rând, Domnul spune mai departe: „Îi voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nor și de negură.” În timp ce conducătorii sunt preocupați să întunece cerul cu controversile lor, dușmanul este preocupat să împrăștie oile. În timp ce păstorii se ceartă, oile rătăcesc încă și încolo. Noi putem împrăștia, dar ce putere mică avem să salvăm. Însă Domnul va salva. Nici una din oile Lui nu va fi lăsată în urmă, atunci când El va deveni activ cu puterea Lui salvatoare.

În al patrulea rând, Domnul nu salvează pe poporul Său de sub puterea dușmanului pentru ca apoi să-l lase să se descurce singur, ci El îi „adună”, așa cum citim: „Le voi scoate dintre popoare, le voi *strânge* din felurite țări.” „Punerea deoparte” trebuie să fie însoțită de „strângere”. Punerea deoparte fără strângere laolaltă conduce la îngâmfare și la un duh fariseic și la o altă împrăștiere. Când Domnul scoate poporul Său dintre cei răi, El îi strânge în jurul Său. Hristos este marele Punct de colectare al lui Dumnezeu. Noi am putea să strângem creștini laolaltă, dar dacă nu este o strângere în jurul lui Hristos și cu Hristos, noi vom

contribui numai la alte împrăștiere. Noi putem aduna oameni în jurul unui anumit adevăr, sau pentru aprofundarea stării spirituale, sau pentru creșterea sfințeniei. Noi putem chema creștini să vină împreună pentru a exprima adevărul despre existența unui singur trup și pentru a menține o practică corespunzătoare Scripturii. Noi putem strânge credincioși, pentru ca să vestim Evanghelia. Dar dacă neglijăm să strângem oamenii în jurul lui Hristos ca Punct central viu, vom contribui numai la împrăștiere, indiferent cât de bune sunt intențiile noastre în privința aceasta. Cineva a spus foarte nimerit: „Nu creștinii, ci Hristos este Punctul central al lui Dumnezeu. Noi putem să aducem laolaltă pe creștini, dar dacă nu acționăm în duhul lui Hristos, aceasta este împrăștiere. La Dumnezeu nu este nici un alt centru al unității în afară de Hristos. Ce nu se strânge pentru El și în jurul Lui este împrăștiere. Probabil că cineva adună, dar dacă nu are loc „cu Mine”, este împrăștiere. Prin natura noastră noi suntem așa de fundamental sectanți, că noi trebuie să fim foarte vigilenți în privința aceasta. Eu nu pot face pe Hristos centrul eforturilor mele, dacă El nu este centrul gândurilor mele” (JND). Domnul Însuși a spus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește” (Luca 11.23).

În al cincilea rând: Ce face Dumnezeu cu sfinții Săi salvați și adunați? El *îi va duce în țara lor* (versetul 13). Este o ceată pe care noi avem voie s-o numim „ai noștri” (Faptele Apostolilor 4.23), și este o țară, pe care noi avem voie s-o numim „țara noastră”. Ea este o țară cerească, însă vai, ca urmare a împrăștierii oilor chemarea cerească a poporului lui Dumnezeu este aproape necunoscută, și poporul lui Dumnezeu a pierdut caracterul lui de popor străin, s-a stabilit în lumea aceasta, și încearcă să facă din lume, care a răstignit pe Hristos, un loc de onoare și comod. Israel a fost împrăștiat și a pierdut țara lui, creștinii au fost împrăștiați și au pierdut adevărul despre chemarea lor cerească. Însă când Dumnezeu apucă poporul Său de mână, fie poporul pământesc sau poporul ceresc, atunci El „îi va duce în țara lor”. Și ce este mai important pentru noi în zilele noastre, decât să ne străduim să trezim în poporul lui Dumnezeu conștiința chemării cerești. Când vom fi adunați de Domnul, atunci va fi, pentru a fi duși de Domnul în țara noastră.

În al șaselea rând: După ce El a dus turma Sa în țara lor, Domnul o va *paște* „pe o pășune bună”. Adevărata hrană pentru creștin este în țara cerească. Când Israel a fost dus în țara lui, ei au mâncat din roadele țării (Iosua 5.11-12). Ca pelerini prin pustie noi avem nevoie de Hristos ca mană, dar ca popor ceresc noi ne hrănim din Hristos ca „rod al țării”. Noi trebuie să ne hrănim cu toate gloriile și desăvârșirile lui Hristos din locul unde este El. Și din ce ne hrănim, aceasta ne va marca. Dacă ne hrănim din Hristos pe drumul Său pe pământ al smereniei, aceasta va câștiga simțămintele noastre, dar dacă ne hrănim cu Hristos în glorie, aceasta va schimba ființa noastră. „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18).

În al șaptelea și ultimul rând: El dă odihnă poporului Său în această țară cerească: „Eu le voi duce la *odihnă*” (versetul 15). În lumea aceasta nu este o odihnă permanentă pentru poporul lui Dumnezeu. Creștinului îi merge ca porumbelului care a zburat din corabie și „nu a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul”. Corbul a găsit cadavre, din care se putea hrăni, dar porumbelul nu a găsit nimic altceva, decât moarte. „Rămâne deci o odihnă ca de sabbat pentru

poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4.9). Și când Dumnezeu duce poporul Său la odihnă, atunci El face aceasta pe „pășuni grase” (versetul 14). Oile înfometate nu se vor odihni pe o pășune grasă, ele vor paște. Dacă ele se odihnesc, aceasta este o dovadă sigură că sunt sătule. Marele Păstor al oilor le duce într-un loc în care nevoile sunt satisfăcute. Când ne vom trezi având chipul Lui, atunci vom fi sătui. Dar și El va vedea rod ca urmare a muncii sufletului Lui și Se va sătura. El ne va duce într-un loc de odihnă desăvârșită și El va tace în dragostea Lui.

Cât de desăvârșite sunt căile Mai-marelui Păstor al oilor. Fie ca noi în lumina acestei purtări de grijă desăvârșită a Păstorului să avem harul să condamnăm greșelile noastre din trecut și după aceea să năzuim ca în timpul scurt, care ne mai rămâne, să lăsăm slujba noastră să fie marcată de acest etalon divin. Cum putem noi sluji mai bine turmei sau cum putem noi avea mai bine acordul Mai-marelui Păstor, decât dacă noi

1. căutăm oile Domnului,
2. ne ocupăm cu oile,
3. salvăm oile de la rău,
4. strângem oile în jurul Domnului,
5. ducem oile în țara lor,
6. pășunăm oile și
7. ducem oile la odihnă.

Să ne gândim la cuvintele Domnului: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți” (Ioan 13.17). Și dacă le facem, „când Se va arăta Păstorul cel Mare” vom „căpăta cununa care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5.4).